

Arrest

nr. 141 256 van 19 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 26 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. UWASHEMA en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Oegandees staatsburger van Alur origine met vaste verblijfplaats in Parombo (Oeganda). Uw ouders behoorden tot de "jajok"-groep, een geheime groep van mensen die zich bezighouden met tovenarij. Uw ouders wilden dat ook u tot deze groep zou toetreden, maar u weigerde dit. Hierdoor werd u gestraft door de groep en werd u vaak ziek. Toen u ongeveer veertien jaar was, ontdekte u dat u lesbisch was. Op een dag in september 2013 werd u betrapt met uw vriendin (W.I.) door de zus van uw moeder, toen deze de kamer binnenviel. Hierna mocht u het huis niet meer verlaten. U mocht enkel nog in de bar van uw moeder werken. Uw moeder liet uitschijnen aan de dorpeelingen, die het gerucht vernomen hadden over uw seksuele geaardheid, dat u bezeten was. U werd op 7 december 2013

meegenomen door (P.O.), een soldaat. Uw moeder zei u dat u uitgehuwelijkt werd aan hem omdat u uw ouders schaamte bezorgd had wegens uw lesbische geaardheid. (P.O.) nam u mee naar de legerbarakken in Summit View, Kampala (Oeganda). Daar werd u meerdere keren door hem gedwongen tot seks. Toen u hem vertelde dat u lesbisch was, zei hij dat hij uw slechte eigenschappen wel zou laten verdwijnen. U moest hem gehoorzamen en mocht met niemand praten. Na ongeveer een week, op 15 december 2013, slaagde u er in om te ontsnappen. U sprak een man aan op een motorfiets en vertelde hem wat er gebeurd was. Hij bracht u naar het politiekantoor. Daar vertelde u uw verhaal. Men liet u 3 uur wachten. Toen verscheen (P.). Hij bracht u terug naar de legerbarakken. U werd gedurende 3 nachten opgesloten in een donkere kamer en telkens weer gedwongen tot seks. Daarna liet hij u bewaken door 2 soldaten wanneer hij zelf niet in de buurt was. Op 31 december 2013, toen iedereen Nieuwjaar vierde en dronken was, sloeg u (P.) met een fles op zijn hoofd en slaagde u er in om een tweede keer te ontsnappen. U volgde een groepje kinderen op straat en kwam in een weeshuis terecht, waar u uiteindelijk werd opgevangen en geholpen door Miss (M.), een medewerkster van het weeshuis. Zij regelde uw uitreis uit Oeganda. Samen met een blanke man, (J.), reisde u naar België, waar u op 7 januari 2014 asiel aanvraagde bij de Belgische autoriteiten. U bent niet in het bezit van een Oegandees paspoort noch van enig ander document.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal schoof u als belangrijkste element voor uw asielaanvraag uw seksuele (lesbische) geaardheid naar voren. Naar eigen zeggen werd u als gevolg hiervan immers door uw ouders uitgehuwelijkt aan een militair, (P.O.), die u seksueel mishandelde. U kon ontsnappen en besloot Oeganda te verlaten.

Doorheen uw verklaringen kon u echter niet overtuigen van uw beweerde lesbische geaardheid, noch van de vervolging die u hierdoor gekend zou hebben of nog zou vrezen in uw land van herkomst, Oeganda.

Ten eerste dient er immers op gewezen te worden dat u, hoewel u bij het CGVS uw seksuele geaardheid als hoofdmotief voor uw asielaanvraag aanbracht, in uw voorafgaandelijke verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van uw seksuele geaardheid. Geconfronteerd met deze vaststelling, wierp u op dat men u zei dat u pas bij het CGVS alles moest vertellen (CGVS p.8). Deze uitleg kan echter niet als afdoende beschouwd worden. Eerst en vooral kan van u immers verwacht worden dat u van bij het begin van uw asielprocedure alle belangrijkste asielmotieven voor uw asielaanvraag te kennen geeft. Verder kan er uit de vragenlijst bij DVZ afgeleid worden dat u daar reeds de kans kreeg uitvoerig te antwoorden op de vraag om een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht (vragenlijst DVZ vraag 3. De vrees of het risico bij terugkeer punt 5.). Bovendien kan opgemerkt worden dat u ook meteen daarna nog de mogelijkheid werd gegeven om te antwoorden op de vraag of u naast deze feiten nog andere problemen kende (DVZ vragenlijst vraag 9). Ook hier maakte u echter geen gewag van uw seksuele geaardheid. Op grond van deze vaststellingen kunnen dan ook vraagtekens geplaatst worden bij de geloofwaardigheid van het bij het CGVS door u aangehaalde (belangrijkste) asielmotief, met name uw lesbische geaardheid.

Ten tweede valt het algemene gedrag dat u vertoonde in Oeganda niet te rijmen met het huidige anti-homo klimaat aldaar. In een homofobe samenleving zoals die in Oeganda voorkomt, kan er namelijk op zijn minst van u verwacht worden dat u enige voorzichtigheid aan de dag zou leggen in het naar buiten brengen van uw homoseksuele geaardheid, zeker tegenover personen die u nauwelijks kent. Uit uw verklaringen blijkt echter het tegendeel. Zo beweerde u dat u uw ex-vriendin (B.K.N.), korte tijd nadat u haar had leren kennen en dus geen rekening houdend met het risico dat hieraan verbonden was, al meteen een brief schreef waarin u haar openlijk uw liefde verklaarde (CGVS p.16). Ook tegen de militair (P.O.), aan wie u werd 'uitgehuwelijkt' door uw moeder, vertelde u al snel dat u lesbisch was (CGVS p.12). In het licht van de gewelddadige manier waarop deze man u behandelde en de gevolgen die dit voor u sowieso met zich zou kunnen meebrengen, is het echter weinig aannemelijk dat u hem meteen op de hoogte bracht van uw seksuele geaardheid.

Ook volgende feiten getuigen niet meteen van een gedrag dat overeenstemt met dat van een persoon die beweert in Oeganda een vrees te hebben wegens haar seksuele geaardheid. Zo verklaarde u dat u, toen u op bezoek ging bij uw ex-vriendin (B.K.N.) in Kenia, in één bed sliep met haar in een kamer waar haar stiefmoeder blijkbaar zonder problemen kon binnenlopen. Jullie werden op die manier op heterdaad betrapt (CGVS p.15). U zei eveneens dat u ook met uw laatste vriendin (W.I.) op heterdaad betrapt werd in een kamer waarvan de sleutel naar eigen zeggen gewoon voor iedereen voor het grijpen lag (CGVS p.17). Deze onvoorzichtige belevingen van uw homoseksualiteit komen allesbehalve

doorleefd over, te meer gezien de bijzonder zware maatschappelijke en gerechtelijke gevolgen die zulk gedrag in Oeganda kan hebben.

Ten derde dient gewezen te worden op enkele ongerijmdheden en onaannemelijkheden in uw asielaanvraag die de geloofwaardigheid omtrent uw seksuele geaardheid verder aantasten.

Zo is het opmerkelijk dat u aanvankelijk spontaan verwees naar een mannelijk persoon toen u in het begin van het gehoor sprak over een "partner" die u in Kenia had (CGVS p.3: 'Ik had een partner daar in Kenia. Ik bezocht 'hem' daar,...'). Later tijdens het gehoor zei u echter dat u het toen niet over een man had, maar over de vrouw waarmee u een lesbische relatie onderhield (CGVS p.15). Een loutere ontkenning van eerdere verklaringen heft de vastgestelde ongerijmdheid echter niet op.

Daarnaast is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat er, nadat u in september 2013 betraapt werd en naar het dorpshoofd gebracht werd, voor u gedurende een periode van ongeveer drie maanden naar eigen zeggen geen problemen meer zouden geweest zijn. Het is in de homofobe context van Oeganda immers weinig geloofwaardig dat noch uw moeder, die nota bene een bar uitbaatte in het dorp, noch u na voornoemde feiten verder nog werden aangesproken op uw geaardheid, zeker omdat u naar eigen zeggen nog gedurende 3 maanden gewoon in de bar van uw moeder bleef werken. In dit verband is het al evenmin aannemelijk dat ook uw vriendin (W.I.) na al deze gebeurtenissen geen problemen meer gekend zou hebben (CGVS p.18).

Ook uw verklaringen over uw ontsnapping uit de handen van (P.O.) komen niet doorleefd over. U vertelde immers in verband met uw eerste ontsnappingspoging dat u steeds bewaakt werd door soldaten en dat er altijd op elke hoek een soldaat stond (CGVS p.13), maar dat u op een morgen toch ongezien de benen kon nemen 'omdat er toen niet overal een soldaat stond' (CGVS p.13). Dit is echter weinig aannemelijk. Ook het gegeven dat u vervolgens een volstrekt onbekende man op een bodaboda (motorfiets) in vertrouwen nam, is al evenmin overtuigend te noemen. In verband met uw tweede ontsnappingspoging verklaarde u dan weer dat u na uw eerste ontsnappingspoging steeds bewaakt werd door twee soldaten die u in het oog hielden en die volgden wat u deed, of door (P.) zelf (CGVS p.14). Ook hier liet u uitschijnen dat u omdat iedereen dronken was en u (P.) met een fles op het hoofd had geslagen relatief gemakkelijk kon ontsnappen. De wijze waarop u (naar eigen zeggen streng) bewaakt werd in het kamp strookt echter niet met het gemak waarmee u tot twee maal toe leek te kunnen ontsnappen. Deze vaststelling legt bijgevolg een bijkomende hypotheek op uw algehele geloofwaardigheid.

Ten vierde dient nog gewezen te worden op uw summiere kennis van de Oegandese wetgeving omtrent homoseksualiteit. Zo beweerde u dat vóór het nieuwe wetsvoorstel van februari 2014 homoseksuelen 17 jaar celstraf konden krijgen (CGVS p.20) en dat nu volgens de huidige wetgeving een levenslange celstraf gegeven wordt, niet enkel aan homoseksuelen, maar ook aan mensen die homoseksuelen helpen, die met homoseksuelen omgaan, of aan mensen waarvan slechts vermoed wordt dat ze homoseksueel zijn (CGVS p.20). Dit stemt echter volstrekt niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. Uit deze informatie kan immers afgeleid worden dat volgens de "Anti Homosexuality Act" dd 2014 enkel een persoon die homoseksuele daden stelt, bestraft kan worden met een levenslange celstraf. Ook volgens de "Anti Homosexuality Bill" dd 2009 was dit al het geval. Uw onwetendheid omtrent de wetgeving inzake homoseksualiteit tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat iemand die verklaart gedurende verscheidene jaren als lesbische in Oeganda te hebben gewoond en lesbische relaties te hebben onderhouden beter op de hoogte zou zijn van de wetgeving en de straffen ter zake. Minstens kon worden verwacht dat u zich beter zou hebben geïnformeerd teneinde het risico op vervolging te kunnen inschatten.

Behalve bovenstaande vaststellingen omtrent uw seksuele geaardheid en de problemen die u hierdoor kende, wist u ook niet te overtuigen betreffende de problemen die u ondervond omwille van het feit dat u niet tot de geheime groep van uw ouders, met name 'Jajok', wilde behoren. U haalde aan dat u ongeluk betekende voor uw ouders omdat u als eerstgeborene eigenlijk een jongen hoorde te zijn. Daarom werd u naar eigen zeggen gestraft in de vorm van pijn en ziektes die door de groep in uw lichaam aangebracht werden (CGVS p.4, 7, 10). U kon echter slechts weinig informatie geven met betrekking tot deze geheime groep. Zo wist u niet wie de leider was van de groep. U zei eerst niet te weten of er wel degelijk een leider was, maar voegde dan meteen toe dat uw vader hoofd was van de groep. U weet ook niet hoeveel aanhangers de groep telt, hoe een initiatie in zijn werk gaat, en wanneer, waar of hoe de groep samenkomt (CGVS p.4, 7 en 10). Ook lijkt u niet eens zeker te weten of uw broers en zussen tot de groep behoren (CGVS p.12). Uw onwetendheid met betrekking tot deze groep en zijn praktijken doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Naast hogervernoemde vaststellingen omtrent uw relaas, die ertoe geleid hebben dat er geen geloof meer gehecht kan worden aan de door u aangehaalde asielmotieven, dient nog vastgesteld te worden dat u de Belgische autoriteiten bewust trachtte te misleiden. Uit het administratief dossier blijkt immers dat u vóór 2014 reeds twee maal een visumaanvraag indiende voor België, en dit op een andere naam,

zijnde (A.N.). Toen u bij DVZ geconfronteerd werd met deze informatie, ontkende u echter dat u hier ooit een visum had aangevraagd. U maakte bij DVZ evenmin gewag van een alias die u gebruikt zou hebben voor uw asielaanvraag. U maakte ook geen melding van een familielid van u dat in de Europese Unie zou verblijven (DVZ verklaringen vraag 3, vraag 19-20-21 en vraag 26A). Geconfronteerd met deze informatie tijdens het gehoor bij het CGVS, gaf u te kennen dat u toen niet wist dat u moest melden dat u een andere naam gebruikte en dat u de naam (A.N.) haatte (CGVS p.3). U stelde dat u 1 keer op bezoek was gekomen bij uw broer (O.R.) in België, en één keer zou uw visumaanvraag geweigerd geweest zijn (CGVS p.3-4). Toen u gevraagd werd waarom u bij DVZ dan had ontkend dat u twee keer een visum had aangevraagd, zei u dat u niet meer met die naam geconfronteerd wilde worden (CGVS p.4). Toen u gevraagd werd welke uw juiste naam dan eigenlijk was, zei u dat u de naam (A.N.) van uw ouders kreeg, maar dat (A.C.N.) de naam is 'die u graag hebt en waarbij u zich goed voelt' (CGVS p.2). Daarnaast bleken ook uw verklaringen betreffende uw geboortedatum en uw geboorteplaats allerm minst eenduidig te zijn. Bij DVZ verklaarde u immers dat u op 28 december 1995 geboren werd in Parombo (Oeganda) (DVZ verklaringen vraag 4 en 5), terwijl uit de gegevens van uw visumaanvragen blijkt dat u op 28 december 1988 geboren zou zijn in Mulago (zie info in administratief dossier). Tijdens het gehoor bij het CGVS gaf u dan weer aan dat u niet zeker bent van uw geboortedatum, dat u steeds eender welke datum opgeeft en dat zelfs uw moeder u had gezegd dat u eender welke datum kon opgeven (CGVS p.6). Omwille van het geheel van voorgaande vaststellingen, en omdat u uw persoonsgegevens niet weet te staven met enig origineel identiteitsbewijs, stelt u het CGVS echter in de onmogelijkheid om op een objectieve wijze te oordelen over uw identiteit, wat uw algehele geloofwaardigheid allerm minst ten goede komt.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen inzake uw vluchtroute van Oeganda naar België en betreffende de documenten die er voor deze reis werden aangemaakt. U verklaart immers dat Miss (M.) uw reis had geregeld vanuit Oeganda naar België en dat u onderweg begeleid werd door een zekere (J.). U zou met het vliegtuig gereisd zijn vanuit Entebbe (Oeganda) tot in België, maar u wist niet met welke luchtvaartmaatschappij u gevlogen bent (CGVS p. 5). U zei dat u zelf niet in het bezit was van uw Oegandees paspoort. (J.) zou twee 'boekjes' bij zich hebben gehad en een papier (CGVS p.6). Hoewel u te kennen gaf dat u dit papier moest laten zien aan de controlepost, kon u geen informatie verschaffen over de inhoud noch over het doel van dit papier. Het enige wat u hierover kon zeggen, is dat uw foto er op stond (CGVS p.6). U verklaarde verder dat de twee 'boekjes' die (J.) in zijn bezit had vermoedelijk paspoorten waren, maar u kon dit niet met zekerheid zeggen (CGVS p.5-6). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u niet de minste informatie kan geven over de voor uw reisweg gebruikte documenten. Gezien het risico op ernstige sancties bij het ontdekken van een clandestiene passagier voor Miss (M.) en uw vriend (J.) die u begeleidde tijdens uw reis, is het onwaarschijnlijk dat zij u absoluut niet op de hoogte gebracht hebben van het soort reisdocument dat werd gebruikt om te tonen in geval u zelf controle zou krijgen. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet op de hoogte bent van het soort document dat voor uw reis werd gebruikt, noch betreffende de inhoud van dit document, niet geloofwaardig. Bovendien is het weinig aannemelijk dat een voor u volstrekt onbekend persoon, Miss (M.), waarvan u zelfs de nationaliteit niet bleek te kennen (CGVS p.15), zomaar zonder enige reden en zonder u hiervoor enige compensatie te vragen, een reis vanuit Oeganda naar België zou geregeld en bekostigd hebben voor een voor haar onbekend persoon. Daarenboven ontstaat zowel door bovenstaande conclusies, als in het licht van voorgaande vaststellingen van fraude omtrent de door u opgegeven namen ((A.C.N.) en (A.N.)) in België, het vermoeden dat u uw Oegandees paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over uw identiteit en het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas als ook uw algehele oprechtheid wordt hierdoor op definitieve wijze ondermijnd.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof meer gehecht kan worden aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster wenst vooraf te verzoeken dat het verzoekschrift wordt beoordeeld rekening houdend met haar kwetsbaarheid. Zij verwijst naar artikel 20, derde lid van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 en wijst erop dat zij meermaals werd verkracht door de man met wie zij gedwongen diende te huwen, dat zij werd uitgesloten door haar familie omdat zij lesbisch is en dat zij een alleenstaande lesbische vrouw uit Oeganda is. Verzoekster betoogt dat uit algemene informatie blijkt dat homoseksualiteit in Oeganda onaanvaardbaar is.

Het verleden weegt op verzoekster en dit blijkt uit haar relaas. Over bepaalde elementen kan zij moeilijk of weinig praten. Uit het gehoorverslag komt duidelijk naar voor dat zij de gebeurtenissen in haar land achter zich wil laten. Zij is zodanig aangedaan dat zij zelfs een nieuwe identiteit heeft aangenomen. Zij verschaft hierover uitleg in het gehoor.

2.1.2. Verzoekster voert aangaande de beoordeling van de geloofwaardigheid van haar seksuele geaardheid in een eerste middel de schending aan van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 48/2, 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), van artikel 3 EVRM en van artikel 4, 9 en 10 van de Richtlijn 2004/83/EG.

Verzoekster stelt dat de beoordeling van de seksuele geaardheid van een asielzoeker moeilijke en delicate vraagstukken omvat. De geaardheid kan niet objectief worden vastgesteld en verweerder mag zich niet op stereotypen baseren. De asielzoeker kan slechts op basis van zijn verklaringen en eigen belevingen zijn geaardheid uitdrukken. Dit is zeer persoonlijk en kan van geval tot geval verschillen. Verzoekster verwijst naar de *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention du 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés* en betoogt dat het voldoende kan zijn dat zij haar vrees onderbouwt met geloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel moet worden toegekend aan de asielzoeker die als geloofwaardig voorkomt. Verzoekster verwijst naar en citeert uit de oriëntatienota van UNHCR van november 2008 omtrent asielaanvragen die verband houden met seksuele geaardheid. Verder verwijst zij naar het arrest X, Y en Z, nr. C-2013/720 van het Hof van Justitie van 7 november 2013. Hierin wordt gesteld dat van een asielzoeker niet mag worden verwacht dat deze in het land van herkomst zijn geaardheid geheim houdt om vervolging te voorkomen. Het arrest geeft ook aan dat de beoordeling van de omvang van het risico in alle oplettendheid en voorzichtigheid moet worden uitgevoerd, rekening houdend met alle feiten en omstandigheden. Verzoekster betoogt dat zij haar verklaringen en motieven uitgebreid aan verweerder heeft uitgelegd. *“Het komt derhalve aan verwerende partij toe om de geloofwaardigheid van verzoeker door wettelijke middelen te weerleggen”*.

Waar verzoekster wordt verweten dat zij bij de DVZ geen melding maakte van haar geaardheid, benadrukt zij dat zij bij de aanvang van het gehoor, wanneer gevraagd werd of zij opmerkingen had bij het gehoor bij de DVZ, spontaan aangaf dat zij niet alles kon vertellen. Hierop werd niet verder ingegaan. Slechts later, nadat verzoekster tevens spontaan aangaf dat zij lesbisch is, wordt opgemerkt dat zij dit niet eerder kon vertellen. Gezien verzoekster haar geaardheid spontaan aanhaalde later tijdens het gehoor, blijkt dat zij geen intentie had om dit te verzwijgen. Verweerder had op het ogenblik waarop verzoekster aanhaalde dat zij niet alles kon vertellen moeten nagaan wat zij bedoelde.

Waar haar gedrag niet in overeenstemming wordt geacht met het homofobe klimaat in Oeganda, voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing is gesteund op niet-pertinente motieven en stereotypen. Er is geen unieke en logische manier om met homoseksualiteit om te gaan. In hoofddorde verwijst verzoekster naar het voormelde arrest van het Hof van Justitie, waarin bepaald wordt dat niet van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij de seksuele geaardheid geheim houdt om vervolging te vermijden. De bestreden beslissing staat haaks op dit arrest. Verweerder verwachtte namelijk dat verzoekster een kenmerk dat voor haar identiteit dermate belangrijk is verborgen zou houden of hiermee op een bepaalde manier zou omgaan. In ondergeschikte orde geeft verzoekster aan dat zij haar liefde aan B.K.N. slechts verklaarde nadat zij elkaar enkele keren waren tegen gekomen en nadat zij elkaar het signaal hadden gegeven dat zij elkaar leuk vonden. Zij deelde haar geaardheid aan P.O. mee om zichzelf uit een noodsituatie te helpen. Zij hoopte dat hij haar door deze informatie met rust zou laten. Uiterst ondergeschikt verwijst verzoekster naar het gehoorverslag, waaruit blijkt dat zij deze informatie niet meedeelde aan de politie. Hieruit blijkt dat zij niet iedereen over haar geaardheid informeerde.

Verzoekster ontkent voorts over een 'hem' te hebben gesproken tijdens het gehoor. Misschien betreft het een interpretatiefout van de tolk aangezien verzoekster later tijdens het gehoor spontaan verwees naar een vrouwelijk persoon en tevens de naam opgaf.

Verzoekster kon nog drie maanden in de bar van haar moeder werken omdat enkel haar familie en het dorps hoofd op de hoogte waren en haar ouders in die periode een oplossing zochten. Haar ouders schaamden zich, hielden de ontdekking van verzoeksters geaardheid daarom voor zich en deelden deze enkel met het dorps hoofd. De problemen van verzoekster werden veroorzaakt door P.O. en haar familie, personen die op de hoogte waren van de situatie.

Verzoekster verwijst inzake het verwijt dat zij onvoldoende op de hoogte was van de Oegandese wetgeving andermaal naar het voormelde arrest van het Hof van Justitie. De manier waarop met de geaardheid wordt omgegaan is voor iedereen individueel en persoonlijk. Dat zij niet op de hoogte was van de wetgeving, sluit niet uit dat zij lesbisch is. Uit het gehoor blijkt voorts dat zij wel pertinente informatie kon geven over de anti-homo wetten in Oeganda. Zij kon aangeven dat de wet wijzigde in februari 2014 en strenger werd. Er kon van haar niet worden verwacht dat zij de wet uit het hoofd kent. Zij ging maar tot het derde middelbaar naar school en is nog relatief jong.

De bestreden beslissing brengt geen objectieve elementen naar voor om de ongeloofwaardigheid te staven. Er kunnen geen tegenstrijdigheden in het gehoor worden gevonden die deze ongeloofwaardigheid onderbouwen. De beslissing steunt op subjectieve voornemens van de interviewer en op wat deze denkt over de ontdekking en de beleving van de geaardheid. Verzoekster betoogt dat zij het voordeel van de twijfel moet genieten en dat de beslissing steunt op een stereotiepe motivering.

2.1.3. Verzoekster voert omtrent de overige motieven in de bestreden beslissing de schending aan van artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Verzoekster gaf duidelijk aan tegen de groep van haar ouders te zijn geweest, hiervan geen deel te hebben uitgemaakt en nooit te hebben deelgenomen aan activiteiten. Bijgevolg is het vreemd dat verweerder van haar duidelijke en concrete informatie over de rituelen en gebruiken van deze groep verwacht. Zij diende dit niet te weten omdat zij geen lid is van de groep.

Dat verzoekster wilde misleiden, betreft een ernstige aantijging vanwege verweerder. Verzoekster stelt bij de aanvang van het gehoor spontaan te hebben aangegeven dat zij twee namen heeft en een uitleg te hebben verschaft. Men kon niet redelijkerwijze verwachten dat zij deze informatie reeds zou meedelen bij de DVZ. Zij werd net afgezet door de smokkelaar, zij had veel stress en men deelde haar mee dat zij kort en bondig diende te zijn omdat zij achteraf voldoende tijd zou krijgen om alles te vertellen. In diezelfde gedachtensfeer verstreekte zij evenmin informatie over haar twee visumaanvragen en haar broer. Tijdens het gehoor gaf zij deze informatie echter wel, gaf zij aan dat zij naar België kwam en gaf zij hiervoor de reden. Uit dit alles blijkt dat verzoekster coherente en aannemelijke verklaringen aflegde en niet de intentie had om informatie achter te houden.

Verweerder heeft bij de beoordeling geen rekening gehouden met alle relevante en pertinente elementen van het relaas, baseert zich op stereotiepe veronderstellingen en oppervlakkige informatie en ging niet zorgvuldig tewerk. Evenmin werd ervoor gezorgd dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier duidelijk geïnventariseerd en gecontroleerd werden, zodat verweerder met kennis van relevante zaken een beslissing kon nemen.

Bijgevolg werden de belangen van verzoekster niet zorgvuldig ingeschat en afgewogen en werden haar belangen nodeloos geschaad.

2.1.4. Verzoekster stelt onder het punt "*Gronden tot nietigverklaring*" in het verzoekschrift nog dat verdere onderzoeksdaden zich opdringen om haar geaardheid te bepalen of begrijpen. Bijkomende onderzoeksdaden betreffende het risico in haar hoofd bij een terugkeer moeten worden gevoerd. Tevens dringen zich bijkomende onderzoeksdaden over de 'jajok'-groep zich op. De stereotiepe motieven van verweerder zijn niet van die aard "*om de geloofwaardigheid van verzoekster te staven*".

2.1.5. Verzoekster legt op 26 januari 2015 door middel van een aanvullende nota de volgende stukken neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7): een foto waarop zij staat afgebeeld met haar vriendin in Kenia, twee brieven van verzoekster aan haar vriendin E., een brief van E. aan verzoekster en het arrest A, B

en C tegen Nederland van 2 december 2014 van het Hof van Justitie. Verzoekster meent dat dit arrest moet dienen als leidraad bij de beoordeling van het verzoekschrift en haalt een passage uit dit arrest aan. Meer bepaald wijst zij erop dat de ondervragingen niet mogen zijn gebaseerd op stereotiepe opvattingen over homoseksuelen, dat gedetailleerde vragen worden gesteld over de wijze waarop de geaardheid praktisch wordt ingevuld en dat de verklaringen niet ongeloofwaardig mogen worden geacht louter op basis van het feit dat de asielzoeker zijn seksuele gerichtheid niet aanvoerde bij de eerste gelegenheid die hem werd geboden om de vervolgingsgronden toe te lichten.

2.2.1. De door verzoekster aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoekster toont geheel niet aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Zij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel niet aannemelijk.

2.2.3. In zoverre verzoekster stelt dat haar belangen niet zorgvuldig werden ingeschat en afgewogen, dient te worden opgemerkt dat het de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

2.2.4. Waar verzoekster de schending aanvoert van en verwijst naar enkele artikelen van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 verstreek blijkens artikel 38 van deze richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.5. Verzoekster preciseert op generlei wijze hoe artikel 48/2 van de vreemdelingenwet, dat op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel niet dienstig aangevoerd.

2.2.6. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.7. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven

kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.8. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.9. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter staving van haar voorgehouden reisweg naar België, en dit ondanks dat zij deze per vliegtuig zou hebben afgelegd. Bovendien laat verzoekster de bestreden beslissing volledig ongemoeid waar omtrent haar reisweg wordt gemotiveerd:

“Ten slotte moet worden opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen inzake uw vluchtroute van Oeganda naar België en betreffende de documenten die er voor deze reis werden aangemaakt. U verklaart immers dat Miss (M.) uw reis had geregeld vanuit Oeganda naar België en dat u onderweg begeleid werd door een zekere (J.). U zou met het vliegtuig gereisd zijn vanuit Entebbe (Oeganda) tot in België, maar u wist niet met welke luchtvaartmaatschappij u gevlogen bent (CGVS p. 5). U zei dat u zelf niet in het bezit was van uw Oegandeas paspoort. (J.) zou twee ‘boekjes’ bij zich hebben gehad en een papier (CGVS p.6). Hoewel u te kennen gaf dat u dit papier moest laten zien aan de controlepost, kon u geen informatie verschaffen over de inhoud noch over het doel van dit papier. Het enige wat u hierover kon zeggen, is dat uw foto er op stond (CGVS p.6). U verklaarde verder dat de twee ‘boekjes’ die (J.) in zijn bezit had vermoedelijk paspoorten waren, maar u kon dit niet met zekerheid zeggen (CGVS p.5-6). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u niet de minste informatie kan geven over de voor uw reisweg gebruikte documenten. Gezien het risico op ernstige sancties bij het ontdekken van een clandestiene passagier voor Miss (M.) en uw vriend (J.) die u begeleidde tijdens uw reis, is het onwaarschijnlijk dat zij u absoluut niet op de hoogte gebracht hebben van het soort reisdocument dat werd gebruikt om te tonen in geval u zelf controle zou krijgen. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet op de hoogte bent van het soort document dat voor uw reis werd gebruikt, noch betreffende de inhoud van dit document, niet geloofwaardig. Bovendien is het weinig aannemelijk dat een voor u volstrekt onbekend persoon, Miss (M.), waarvan u zelfs de nationaliteit niet bleek te kennen (CGVS p.15), zomaar zonder enige reden en zonder u hiervoor enige compensatie te vragen, een reis vanuit Oeganda naar België zou geregeld en bekostigd hebben voor een voor haar onbekend persoon.” Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en blijft, daar zij door verzoekster niet wordt aangevochten, onverminderd gehandhaafd.

Uit de stukken van het dossier blijkt daarenboven dat verzoekster de Belgische asielinstanties aanvankelijk intentioneel trachtte te misleiden. In de bestreden beslissing wordt met recht vastgesteld:

“Uit het administratief dossier blijkt immers dat u vóór 2014 reeds twee maal een visumaanvraag indiende voor België, en dit op een andere naam, zijnde (A.N.). Toen u bij DVZ geconfronteerd werd met deze informatie, ontkende u echter dat u hier ooit een visum had aangevraagd. U maakte bij DVZ evenmin gewag van een alias die u gebruikt zou hebben voor uw asielaanvraag. U maakte ook geen melding van een familielid van u dat in de Europese Unie zou verblijven (DVZ verklaringen vraag 3, vraag 19-20-21 en vraag 26A). Geconfronteerd met deze informatie tijdens het gehoor bij het CGVS, gaf u te kennen dat u toen niet wist dat u moest melden dat u een andere naam gebruikte en dat u de naam (A.N.) haatte (CGVS p.3). U stelde dat u 1 keer op bezoek was gekomen bij uw broer (O.R.) in België, en één keer zou uw visumaanvraag geweigerd geweest zijn (CGVS p.3-4). Toen u gevraagd werd waarom u bij DVZ dan had ontkend dat u twee keer een visum had aangevraagd, zei u dat u niet meer met die naam geconfronteerd wilde worden (CGVS p.4). Toen u gevraagd werd welke uw juiste naam dan eigenlijk was, zei u dat u de naam (A.N.) van uw ouders kreeg, maar dat (A.C.N.) de naam is ‘die u graag hebt en waarbij u zich goed voelt’ (CGVS p.2).”

Verzoekster tracht deze vaststellingen ten onrechte te vergoelijken. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat zij haar voorgehouden ware naam, haar twee visumaanvragen en haar broer in Europa niet enkel onvermeld liet, zoals zij laat uitschijnen; zij ontkende immers uitdrukkelijk dat zij familieleden had in Europa, verklaarde duidelijk nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort en ontkende, ook nadat zij werd geconfronteerd met de twee visumaanvragen die zij onder een andere naam indiende,

herhaald, eenduidig en uitdrukkelijk dat zij dit deed. Zij stelde dat dit niet waar was en dat zij niets over deze visumaanvragen wist (administratief dossier, stuk 12, nr.19-21, 23-26). Dat verzoekster tijdens het gehoor bij het CGVS alsnog aangaf twee namen te hebben en uitleg verschaftte, doet aan haar initiële poging om de Belgische asielinstanties te misleiden geenszins afbreuk. Dat verzoekster aanvankelijk loog omdat zij de gebeurtenissen in haar land achter zich wilde laten, hierover moeilijk kon spreken en hierdoor zodanig aangedaan was dat zij een andere identiteit aannam, kan niet worden aangenomen. Zij verschaftte bij de DVZ bij het invullen van de vragenlijst immers wel enkele pijnlijke details omtrent deze gebeurtenissen. Aangezien zij hierover verhaalde, kon tevens redelijkerwijze worden verwacht dat zij zou hebben vermeld dat zij nog een andere naam voerde en onder deze andere naam reeds twee visumaanvragen indiende. Van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekster dat zij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Verzoekster werd van deze medewerkingsplicht uitdrukkelijk op de hoogte gesteld bij de aanvang van haar procedure. De noodzaak werd haar meegedeeld om de vragen zo correct mogelijk te beantwoorden en zij werd gewezen op de risico's die zij liep indien zij deze raadgevingen niet zou opvolgen (administratief dossier, stuk 12, verklaring betreffende procedure). Verzoekster gaf bovendien uitdrukkelijk aan dat de in de verklaring van de DVZ vermelde inlichtingen oprecht zijn en ondertekende deze voor akkoord (*ibid.*, verklaring). Ook in de vragenlijst van het CGVS gaf zij uitdrukkelijk aan dat de hierin opgenomen verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Zij bevestigde te weten dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat haar asielaanvraag wordt verworpen en ondertekende de vragenlijst voor akkoord (administratief dossier, stuk 11).

Het voormelde klemt nog des te meer daar verzoekster tevens uiteenlopende verklaringen aflegde over haar geboortedatum en haar geboorteplaats. Verzoekster laat in dit kader de bestreden beslissing onverlet waar terecht wordt gemotiveerd:

“Daarnaast bleken ook uw verklaringen betreffende uw geboortedatum en uw geboorteplaats allerm minst eenduidig te zijn. Bij DVZ verklaarde u immers dat u op 28 december 1995 geboren werd in Parombo (Oeganda) (DVZ verklaringen vraag 4 en 5), terwijl uit de gegevens van uw visumaanvragen blijkt dat u op 28 december 1988 geboren zou zijn in Mulago (zie info in administratief dossier). Tijdens het gehoor bij het CGVS gaf u dan weer aan dat u niet zeker bent van uw geboortedatum, dat u steeds eender welke datum opgeeft en dat zelfs uw moeder u had gezegd dat u eender welke datum kon opgeven (CGVS p.6).”

Verzoekster bleek zich tijdens het gehoor bij het CGVS bovendien zelfs niet te herinneren dat zij bij haar visumaanvragen aangaf te zijn geboren in Mulago en gaf, hiernaar gevraagd, nog een derde geboorteplaats op. Zij verklaarde te denken dat zij bij haar visumaanvraag opgaf te zijn geboren in Kampala omdat zij toen in Kampala was (administratief dossier, stuk 6, p.6).

Dat verzoekster leugenachtige, uiteenlopende en ongeloofwaardige verklaringen aflegde over haar identiteit, haar familieleden, haar eerdere visumaanvragen, haar geboortedatum, haar geboorteplaats, en haar reisweg naar België, vormt een flagrante inbreuk op de op haar rustende medewerkingsplicht en vormt een ernstige negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van haar verklaringen en haar profiel.

Daar verzoekster haar vrees voor vervolging zelf koppelt aan de geheime groep waarvan haar ouders deel zouden hebben uitgemaakt, mocht van haar toch enige informatie omtrent deze groep worden verwacht. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich immers niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees dient ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en verzoekster dient in dit verband deze vrees *in concreto* aannemelijk te maken. De bewijslast berust daarbij in beginsel bij verzoekster zelf. In dit kader blijkt uit de verklaringen die met recht worden weergegeven in de bestreden beslissing dat verzoekster bijzonder weinig informatie kon verstrekken over de geheime groep van haar ouders. Zij wist niet wie de leider van de groep was, zei eerst niet te weten of er al dan niet een leider was en gaf vervolgens aan dat haar vader het hoofd van

de groep was. Hoeveel aanhangers de groep heeft, hoe een initiatie in zijn werk gaat en wanneer, waar of hoe de groep samenkomt, wist zij evenmin. Zij bleek zelfs niet zeker te weten of haar broers en zussen tot de groep behoren. Aangezien verzoekster haar hele leven zou hebben samengewoond met verschillende leden van de geheime groep, kon redelijkerwijze worden verwacht dat zij een meer gedegen kennis zou vertonen omtrent het voorgaande. Bovendien kan redelijkerwijze worden aangenomen dat men haar minstens enige basisinformatie zou hebben verstrekt op het ogenblik waarop zij werd verzocht om toe te treden tot de groep aangezien verzoekster aangaf dat zij zelf een toetreding diende te accepteren (*ibid.*, p.10).

Verzoekster koppelde haar vrees voor vervolging daarnaast aan haar voorgehouden lesbische geaardheid. Zij schoof deze geaardheid bij het CGVS naar voren als één van de voornaamste redenen voor haar vrees en stelde dat zij omwille van deze geaardheid gedwongen werd uitgehuwelijkt aan P. De geloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden lesbische geaardheid wordt echter op fundamentele wijze ondergraven doordat zij hiervan bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ niet de minste melding maakte (administratief dossier, stuk 11). De verklaring die verzoekster hiervoor gaf bij het CGVS, met name dat haar zou zijn gezegd dat zij dit tijdens het gehoor bij het CGVS zou kunnen vertellen (administratief dossier, stuk 6, p.8, 21), vormt voor deze opvallende omissie geen afdoende verklaring. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, moet worden aangenomen dat verzoekster een dermate essentieel en frappant gegeven als haar beweerde lesbische geaardheid hierin zou hebben vermeld, te meer nu uit de voormelde vragenlijst blijkt dat verzoekster hierin weldegelijk de mogelijkheid kreeg om uitvoerig te antwoorden op de vraag om een overzicht te geven van alle feiten die leidden tot haar vlucht, dat zij bovendien de mogelijkheid kreeg om bijkomende opmerkingen te formuleren en dat tevens werd gevraagd naar eventuele andere problemen. Waar verzoekster inzake voormelde omissie verwijst naar het arrest A, B en C tegen Nederland van 2 december 2014 van het Hof van Justitie, dient te worden opgemerkt dat zij geenszins aannemelijk maakt dat zij haar geaardheid in de vragenlijst niet vermelde ingevolge terughoudendheid in haar hoofde. Uit het voorgaande blijkt immers dat zij, wanneer zij bij het CGVS de kans kreeg om een verklaring te bieden voor deze omissie, nergens melding maakte van enige schroom of terughoudendheid en dat zij aldaar louter aanhaalde dat men haar te kennen zou hebben gegeven dat zij bij het CGVS alles kon vertellen. Waar zij *post factum* tracht te laten uitschijnen dat terughoudendheid haar ervan zou hebben weerhouden haar geaardheid te vermelden bij de DVZ, dient aldus te worden opgemerkt dat dit niet kan worden aangenomen.

Uit de terecht aangehaalde verklaringen en informatie in de bestreden beslissing blijkt bovendien dat verzoekster een gebrek aan kennis vertoonde en foutieve verklaringen aflegde over de Oegandese wetgeving inzake en de bestraffing van homoseksualiteit. In tegenstelling met wat verzoekster voorhoudt, doet deze vaststelling weldegelijk verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar voorgehouden geaardheid. Van iemand die jarenlang als lesbische beweert te hebben gewoond in Oeganda, die verklaart verschillende lesbische relaties te hebben gehad, die meermaals zou zijn betrappt en die ingevolge haar geaardheid gedwongen zou zijn uitgehuwelijkt en het land diende te verlaten, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij beter op de hoogte zou zijn van de wetgeving en de bestraffing ter zake. Minstens kon worden verwacht dat verzoekster zich hierover zou hebben geïnformeerd teneinde het risico op vervolging bij een terugkeer naar haar land van herkomst te kunnen inschatten.

Daarenboven stroken verzoeksters gedragingen niet met het homofobe klimaat dat in Oeganda heerst en kon redelijkerwijze worden verwacht dat zij omzichtiger met haar geaardheid zou hebben omgesprongen. Zo blijkt uit de verklaringen die in dit kader met recht worden weergegeven in de bestreden beslissing dat zij zich met haar partners herhaaldelijk onvoorzichtig zou hebben opgesteld, hetgeen zou hebben geleid tot een herhaalde betrapting. Gelet op de ernstige maatschappelijke en gerechtelijke gevolgen die dit kon hebben, komt dit niet-doorleefd over. Evenmin is het in deze context aannemelijk dat zij haar ex-vriendin, B.K.N., reeds korte tijd nadat zij haar leerde kennen en zonder rekening te houden met het hieraan verbonden risico, een brief zou hebben geschreven waarin zij onmiddellijk haar liefde verklaarde. Dat zij elkaar reeds voordien reeds signalen zouden hebben gegeven, vindt daarbij geen steun in het dossier. Verzoekster gaf weliswaar aan dat zij lief was voor B.K.N. en dat B.K.N. lief was voor haar, doch zij stelde tevens: "*Niets gebeurde er toen. Er zijn twee*

marktdagen daar. Eerst ging ik enkel op woensdag. Daarna ging ik twee dagen naar de markt. Ik gaf haar een brief. Ik schreef dat ik van haar hield. En ze schreef me terug". Wanneer haar gevraagd werd of dit niet risicovol was, kwam zij niet verder dan te stellen dat zij sterke gevoelens had (*ibid.*, p.16). Deze vaststellingen klemmen overigens nog des te meer daar verzoekster niet kon aangeven wanneer zij met B.K.N. een relatie startte en in dit kader niet eens kon preciseren in welk jaar zij met B.K.N. een relatie zou zijn aangegaan. Dit zou nochtans haar eerste lesbische relatie zijn geweest, zodat redelijkerwijze mocht worden verwacht dat zij deze zou kunnen situeren in de tijd (*ibid.*, p.16, 18-19). Verder is het niet plausibel dat verzoekster haar geaardheid al snel aan P. zou hebben verteld (*ibid.*, p.12). Dat zij, zoals zij voorhoudt in het verzoekschrift, zou hebben gedacht dat zij zich zo uit een noodsituatie zou helpen en hoopte dat P. haar met rust zou laten, kan niet worden aangenomen. In het licht van de bijzonder gewelddadige manier waarop deze persoon haar zou hebben behandeld is dit immers niet aannemelijk. Bij het CGVS beweerde verzoekster bovendien P. te hebben ingelicht over haar geaardheid omdat zij toch niet kon ontsnappen en stelde zij: *"Als ik dan echt moest sterven, dan moest het maar zo"* (*ibid.*, p.12). Waar verzoekster verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie, dient te worden opgemerkt dat het gegeven dat bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een asielzoeker niet mag worden verwacht dat deze bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zijn geaardheid verborgen houdt teneinde vervolging te voorkomen geenszins afbreuk doet aan de hoger vastgestelde ongelooftwaardigheid van verzoeksters concrete handelwijze in haar land van herkomst.

In de bestreden beslissing wordt voorts met recht gemotiveerd dat het in de Oegandese, homofobe context onaannemelijk is dat verzoekster en haar moeder nadat verzoekster in september 2013 zou zijn betrapt en naar het dorps hoofd zou zijn gebracht, op deze feiten en op haar geaardheid niet meer zouden zijn aangesproken, te meer daar verzoekster nog drie maanden gewoon in de bar van haar moeder zou zijn blijven werken. Waar verzoekster op heden laat uitschijnen dat enkel haar familie en het dorps hoofd op de hoogte waren, dient te worden opgemerkt dat dit niet kan worden gerijmd met haar verklaringen bij het CGVS. Zij vermeldde dit niet wanneer zij erop werd gewezen dat het raar was dat er niets meer gebeurde gezien het homofobe klimaat en gezien iedereen in het dorp ondertussen op de hoogte was. Integendeel verklaarde zij: *"Mijn moeder zei dat ik bezeten was, gaf me kruiden en dingen om te drinken. Ik mocht ook nergens meer naartoe gaan, enkel in het huis of in de bar waar ik moest werken. Het gerucht begon zich te verspreiden"* (*ibid.*, p.17). Wanneer later nogmaals werd gevraagd hoe het kon dat zij nog kon werken in de bar terwijl iedereen al op de hoogte was van haar geaardheid, kwam zij niet verder dan te stellen: *"Mijn moeder zei dat ik bezeten was"* (*ibid.*, p.20).

Daarenboven is het in de Oegandese context ongelooftwaardig dat ook verzoeksters vriendin na hun betrapting en nadat men hun relatie ontdekte geen problemen meer kende (*ibid.*, p.17-18).

Verzoekster laat de bestreden beslissing verder geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

"Ook uw verklaringen over uw ontsnapping uit de handen van (P.O.) komen niet doorleefd over. U vertelde immers in verband met uw eerste ontsnappingspoging dat u steeds bewaakt werd door soldaten en dat er altijd op elke hoek een soldaat stond (CGVS p.13), maar dat u op een morgen toch ongezien de benen kon nemen 'omdat er toen niet overal een soldaat stond' (CGVS p.13). Dit is echter weinig aannemelijk. Ook het gegeven dat u vervolgens een volstrekt onbekende man op een bodaboda (motorfiets) in vertrouwen nam, is al evenmin overtuigend te noemen. In verband met uw tweede ontsnappingspoging verklaarde u dan weer dat u na uw eerste ontsnappingspoging steeds bewaakt werd door twee soldaten die u in het oog hielden en die volgden wat u deed, of door (P.) zelf (CGVS p.14). Ook hier liet u uitschijnen dat u omdat iedereen dronken was en u (P.) met een fles op het hoofd had geslagen relatief gemakkelijk kon ontsnappen. De wijze waarop u (naar eigen zeggen streng) bewaakt werd in het kamp strookt echter niet met het gemak waarmee u tot twee maal toe leek te kunnen ontsnappen. Deze vaststelling legt bijgevolg een bijkomende hypotheek op uw algehele geloofwaardigheid."

De voormelde motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij niet dienstig wordt aangevochten, door de Raad overgenomen.

Bovendien worden ook verzoeksters verklaringen bij het CGVS gekenmerkt door een opvallende omissie. In de vragenlijst van het CGVS beweerde zij dat de soldaten haar de dag na haar ontsnapping in het weeshuis kwamen zoeken, dat zij deze door het raam zag aankomen toen zij haar problemen aan M. aan het uitleggen was, dat M. haar verstopte in een tank en dat M. haar daarna vertelde dat de soldaten haar zochten (administratief dossier, stuk 11, vraag 3, nr.5). Bij het CGVS maakte zij van dit voorval echter nergens enige melding, ook niet wanneer zij het specifiek over het gebeurde in het weeshuis, haar gesprek met M. en de door M. geboden hulp had (administratief dossier, stuk 6, p.5, 9).

Indien verzoeksters gezegden zouden berusten op de waarheid, kon redelijkerwijze worden verwacht dat zij de voormelde, markante gebeurtenissen ook bij het CGVS zou hebben aangehaald.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden geaardheid, asielrelaas en vrees voor vervolging.

De door middel van een aanvullende nota neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van deze elementen kunnen herstellen (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Uit de foto kan niet worden afgeleid wie de hierop afgebeelde persoon is. Evenmin kan hieruit worden afgeleid dat verzoekster met deze persoon een relatie zou hebben gehad.

De handgeschreven brieven betreffen documenten die door het even wie en om het even waar en wanneer kunnen zijn geschreven. Zo deze al werden opgesteld door verzoekster en een vriendin van verzoekster, dan nog dient te worden opgemerkt dat deze brieven geenszins uitgaan van een objectieve bron en dat hieraan bijgevolg geen bewijswaarde kan worden gehecht. Dient daarenboven te worden vastgesteld dat de inhoud van deze brieven kennelijk in strijd is met verzoeksters verklaringen bij het CGVS. Blijkens deze brieven zou verzoekster reeds op 28 juli 2008 een relatie hebben gehad en liefdesbrieven hebben uitgewisseld met W.E. Bij het CGVS stelde verzoekster echter dat zij slechts sedert begin 2013 een relatie had met deze persoon en noemde zij deze bovendien W.I. Tevens gaf zij duidelijk aan dat zij in 2011 of 2012 voor het eerst een lesbische relatie had, dat deze relatie met een Keniaanse was en dat zij duidelijk dat zij daarvoor nooit aan andere meisjes vertelde wat zij voor hen voelde (administratief dossier, stuk 6, p.16-19).

Verzoeksters verwijzing naar het arrest A, B en C tegen Nederland van 2 december 2014 van het Hof van Justitie is niet dienstig om afbreuk te doen aan de voormelde, concrete vaststellingen. Verzoekster werkt geheel niet uit welke vaststellingen gebaseerd zouden zijn op met homoseksuelen verbonden stereotiepe opvattingen. De voormelde vaststellingen zijn hierop bovendien geenszins gebaseerd doch houden rekening met zowel de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden en gedragingen van verzoekster als met de algemene omstandigheden in haar land van herkomst.

Verzoeksters verwijzing naar de algemene situatie voor homoseksuelen en lesbiennes in haar land van herkomst is evenmin dienstig. De informatie die zij aanhaalt is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoeksters persoon. Dergelijke informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Zij dient haar vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voormelde, in gebreke.

Aangezien dit betoog geheel is gesteund op de elementen ten grondslag van haar asielrelaas, kan verzoeksters betoog inzake haar kwetsbaarheid verder niet worden aangenomen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.10. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan deze ten grondslag van haar asielrelaas. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.11. Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat zich verdere onderzoeksdaaden opdringen en is er geen grond voorhanden om de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te vernietigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS